

Arrest

**nr. 87 598 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjadische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 6 maart 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. STAES, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 6 december 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 29 september 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekster tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 72.820 van 6 januari 2012, waarbij verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 15 februari 2012.

- 1.3. Op 6 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2008;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M. F. (...)

geboren te Andjarass , op (In) 00.00.1979

en van nationaliteit te zijn : Tsjaad

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.02.2012 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 06.12.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 29.09.2011 zowel, de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 31.10.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 10.01.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 15.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat ze niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; de huidige asielaanvraag van betrokkene ondersteund wordt met een begeleidende brief van haar advocaat; betrokkene verder een brief van T. E. (...) en een brief van G. A. A. (...) naar voren brengt, alsook de enveloppen waarin deze brieven verstuurd werden en het verzendingsbewijs, waarin haar oorspronkelijke asielmotieven bevestigd worden; hierbij dient opgemerkt te worden dat deze brieven een gesolliciteerd karakter hebben en de bewijswaarde ervan gering is; er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen van betrokkene; deze vaststelling tevens de geloofwaardigheid, voor wat betreft de huidige asielaanvraag van betrokkene, ondermijnt; betrokkene tevens in het bezit is van haar originele identiteitskaart; uit dit document louter de identiteit en nationaliteit van betrokkene blijkt, dewelke nooit door de Belgische asielinstanties werd betwist; betrokkene voorts verwijst naar haar medische gezondheidstoestand het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(Art. 74/14 §1) De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Gezien betrokkene niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene kreeg namelijk op 03.12.2011 en 19.01.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten teruggebracht tot 7 dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt in de aanhef van haar verzoekschrift “gelet op de verknochtheid van dit beroep met de beroepsakte van Y. T. (...) (DV-nr. 6734591), (...) samenvoeging van beide zaken overeenkomstig art. 26 Procedurebesluit RvV”.

2.2. Het samenvoegen van twee zaken op grond van artikel 26 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenwel in deze niet meer aan de orde, vermits er reeds door de Raad in de zaak van Y. T., dat eveneens een schorsings-en annulatieberoep betrof ingediend tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, op 22 juni 2012 uitspraak werd gedaan bij arrest met nummer 83 486.

Er kan derhalve niet ingegaan worden op het in punt 2.1. vermelde verzoek.

2.3. Verzoekster vordert in haar verzoekschrift het treffen van voorlopige maatregelen. Dergelijk verzoek moet conform artikel 44 van het Pr RvV vervat worden in een afzonderlijk verzoekschrift wat te dezen niet het geval is. Derhalve is het betrokken verzoek onontvankelijk.

Daar kan nog aan toegevoegd worden dat het een accessorium van de vordering tot schorsing is, waarbij verwezen kan worden naar het gestelde in punt 4.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekster beroept zich in haar eerste middel op: *“schending van art. 51/8 Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Art. 51/8 Vw. bepaalt als volgt:

De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdelingen voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid (...) en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging (...) of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade (...). De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)

Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat deze wetsbepaling de minister of zijn gemachtigde een appreciatiebevoegdheid verleent die beperkt is tot het onderzoek van het nieuwe karakter van de aangebrachte gegevens. Het komt hem toe vast te stellen of de gegevens die als nieuw worden voorgesteld, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de voorgaande procedure, of dat ze een nieuw bewijs inhouden van een vroegere situatie, en na te gaan of de vreemdeling niet in de mogelijkheid was om die gegevens aan te brengen tot staving van zijn voorgaande asielaanvraag (R.v.St. 11 juli 2000, nr. 88.870).

De minister of zijn gemachtigde dient zich dus (enkel) na te gaan of de nieuwe elementen die worden aangebracht, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure, hetzij betrekking hebben op voorgaande feiten onder de voorwaarde dat de asielzoeker niet in staat was deze elementen aan te brengen tijdens de vorige asielprocedure (Zie o.m. RvV 10 september 2009, nr. 31.391 en RvV 27 oktober 2009, nr. 33.274).

In casu is de tweede asielaanvraag d.d. 15/2/2012 van verzoekster in essentie gebaseerd op volgende (nieuwe) stukken:

- originele brief van T. E. (...)

- originele brief van G. A. A. (...)

met bewijs van verzending en originele omslag.

Wat de inhoud is van deze brieven is uit de bestreden beslissing niet af te leiden. Verweerster stelt in haar motivering enkel dat de oorspronkelijke asielmotieven van verzoekster erin worden bevestigd.

In zoverre verweerster daarmee bedoelt dat de stukken betrekking hebben op voorgaande feiten, diende zij vervolgens na te gaan of verzoekster niet in staat was deze elementen aan te brengen tijdens de vorige asielprocedure. Deze laatste voorwaarde is niet nagegaan.

De bestreden beslissing vervolgt: “(...) hierbij dient opgemerkt te worden dat deze brieven een gesolliciteerd karakter hebben en de bewijswaarde ervan gering is.”

In zoverre verweerster daarmee bedoelt dat de stukken een geringe bewijswaarde hebben omdat de brieven een gesolliciteerd karakter hebben, dient verzoekster op te werpen dat deze redenering kennelijk onredelijk is.

Het is evident dat, wanneer een asielzoeker bewijzen tracht te bekomen nadat hij reeds gevlucht is en dus niet meer in het land van herkomst vertoeft, deze bewijsgaring zal moeten uitgaan van speciale verzoeken daartoe. Er zijn meer argumenten nodig dan het loutere feit dat verzoekster de betreffende stukken op aanvraag heeft bekomen, om ertoe te besluiten dat het bewijsstuk niet kan worden aanvaard wegens het 'gesolliciteerd' karakter. Het is overigens niet duidelijk welke definitie verweerster van een 'gesolliciteerd' stuk hanteert. Verweerster gaat geenszins in op de inhoud van de documenten en besluit dus op een ondoordachtzame wijze tot het afwijzen van hun bewijswaarde.

En opnieuw hangt het gesolliciteerd karakter samen met de reden waarom verzoekster de stukken niet eerder tijdens de eerste asielprocedure heeft kunnen voorleggen: verzoekster is, afgezien van een identiteitsdocument, zonder enig stuk haar land ontvlucht en verzoekster verkeerde niet in de mogelijkheid contact op te nemen met familieleden in Tsjaad (zie gehoorverslag en beroepsverzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 31/10/2011, p.14). Het is pas na enige tijd in België vertoeft te hebben, dat het nichtje van verzoekster, Y. T. (...), zich heeft ingewerkt en naar school is gegaan en ook met internet is leren omgaan, waardoor zij een weg heeft gevonden om contact te maken met de rebellenleider T. E. (...), waarop hun asielaanvraag hoofdzakelijk steunt.

Verweerster is dit gegeven niet nagegaan en heeft ervoor gekozen, de nieuwe stukken kortweg af te wijzen.

De bewijswaarde van de voorgelegde documenten, tijdens de tweede asielaanvraag, is duidelijk miskend.

Van verweerster mag verwacht worden dat zij bij het nemen van een beslissing uitgaat van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze correct beoordeelt en op grond daarvan tot een redelijk besluit komt.

Mocht verweerster rekening hebben gehouden met de inhoud en relevantie van deze nieuwe stukken (en met het feit dat verzoekster deze stukken niet eerder kon bekomen), dan was zij tot het besluit gekomen dat deze elementen wel degelijk nieuw onderzoek van de asielaanvraag van verzoekster rechtvaardigen. Met andere woorden: verzoekster heeft wel degelijk 'nieuwe elementen' aangebracht.

De essentie van het asielrelaas van verzoekster (en dat van Y. T. (...)) is immers de verwantschapsband met één van de belangrijkste rebellenleiders in Tsjaad: T. E. (...) (T. E. B. (...)).

Tijdens de eerste asielaanvraag wordt verzoekster verweten niet de correcte naam te kennen van deze oppositieleider, T. E. (...), althans is uit objectieve informatie niet af te leiden dat deze naam een afkorting is of anders wordt weergegeven. Verzoekster wordt ook verweten de naam niet te kennen van de politieke partij waartoe haar neef T. E. (...) behoort (voor verzoekster bestaat de samenleving enkel uit clans, verzoekster leeft in een patriarchale samenleving en heeft nog nooit gehoord van de (Franse) benamingen van de diverse politieke partijen, verzoekster is daarenboven analfabeet). Bijgevolg wordt de verwantschapsband van verzoekster met deze belangrijke oppositieleider, tijdens de eerste procedure ongeloofwaardig geacht.

Wanneer verzoekster een tweede asielaanvraag indient aan de hand van documenten, die aantonen dat zij wel degelijk verwant is met T. E. (...), gaat verweerster derhalve wel heel kort door de bocht, de bewijswaarde van deze documenten zonder nader onderzoek af te wijzen.

"(...) la question qui se pose en réalité est celle de savoir si ce document permet d'étayer les faits invoqués par le requérant; autrement dit, il importe d'en apprécier la force probante." (RvV 30 juli 2010, nr. 46.867)

Verweerster meent bovendien de in overwegingname van de tweede asielaanvraag te kunnen of te moeten weigeren, omdat de voorgelegde stukken betrekking hebben op de oorspronkelijk ingeroepen asielmotieven die tijdens de vorige asielaanvraag ongeloofwaardig werden geacht en waardoor derhalve ook aan de huidige asielaanvraag, aldus verweerster, geen geloof kan worden gehecht.

Verweerster is niet bevoegd zich uit te drukken over de geloofwaardigheid van de asielmotieven van verzoekster. Verweerster zal allicht, om na te gaan of er sprake is van 'nieuwe elementen', rekening houden met de vorige asielaanvraag meer bepaald met de feiten en situaties die toen werden ingeroepen en de elementen die toen werden aangebracht.

Verder dan 'rekening houden met de vorige asielaanvraag meer bepaald met de feiten en situaties die toen werden ingeroepen en de elementen die toen werden aangebracht', om na te gaan of er sprake is van nieuwe elementen, strekt de bevoegdheid van verweerster niet (zie RvV 25 november 2009, in'. 34.807).

Waar de bestreden beslissing stelt dat "(...) er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen van betrokkene; deze vaststelling tevens de geloofwaardigheid, voor wat betreft de huidige asielaanvraag van betrokkene, ondermijnt (...), gaat verweerster derhalve haar bevoegdheid te buiten. Minstens schiet verweerster te kort in haar motiveringsplicht.

"(...) Tout document se voit privé d'effet utile s'il ne fait pas l'objet d'une analyse permettant d'estimer si oui ou non il rétablit la crédibilité d'un récit" (RvV 8 februari 2010, nr. 38.351)

Art. 51/8 Vw. en de materiële motiveringsplicht - hierin begrepen het redelijkheidsbeginsel - zijn geschonden.

Het middel is ernstig."

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Zij stelt dat zij nog steeds bewijselementen mag aanbrengen van de eerste asielaanvraag, dat de verwerende partij zich enkel kan uitspreken over de "nieuwheid" van deze stukken en dat het feit dat stukken "gesolliciteerd" zijn, geen afbreuk doet aan de bewijskracht van deze stukken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters interpretatie van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet kan worden gevolgd. Indien verzoeksters standpunt wordt aanvaard, geldt de procedure van de nieuwe asielaanvraag, zoals voorzien door artikel 51/8 slechts als een loutere beroepsprocedure na afloop van de eerste asielaanvraag. Immers zou de betrokkene te allen tijde nieuwe bewijselementen kunnen indienen, ten gevolge waarvan hij, bij gebreke aan enige beoordelingsbevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, hem steeds toegang zou moeten worden verleend tot de procedure voor de Commissaris-generaal.

Aldus zou het in praktijk onmogelijk worden een asielprocedure definitief af te sluiten. Een dergelijke interpretatie maakt artikel 51/9 zinledig en gaat in tegen de uitdrukkelijke wil van de wetgever.

Vooreerst heeft de verwerende partij de eer te herinneren aan het cassatie-arrest van de Raad van State 187.209 van 21 oktober 2008 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 5937 van 18 januari 2008 werd bevestigd:

"het is niet omdat een stuk nieuw is of verkregen na de afhandeling van een eerdere asielaanvraag dat het nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vw. bevat. Naar luid van deze bepaling dienen de nieuwe gegevens betrekking te hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...) Een stuk dat er enkel toe strekt al bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te de weigeringsmotieven van deze aanvraag te staven en/of weerleggen, is geen nieuwe gegeven in de zin van artikel 51/8 vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing steunt op de volgende motivering:

- de brieven (van haar advocaat, van T. E. (...) en van G. A. A. (...)) hebben een gesolliciteerd karakter en bijgevolg slechts een geringe bewijswaarde;
- de eerste asielaanvraag werd ongeloofwaardig bevonden, deze vaststelling ondermijnt eveneens de huidige asielaanvraag;
- verzoeksters identiteit wordt niet betwist, zodat het identiteitsdocument niets bijbrengt;
- de Directie Asiel is niet bevoegd voor de beoordeling van de medische motieven, die het voorwerp uitmaken van een specifieke procedure.

Luidens een constante en vaststaande rechtspraak oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat overeenkomstig artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de nieuwe gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Teneinde de nieuwe asielaanvraag te toetsen aan deze criteria dient de verwerende partij noodzakelijkerwijs de nieuw aangevoerde elementen beoordelen in het licht van de eerste asielaanvraag. Zij moet immers zowel het nieuw karakter van de elementen onderzoeken alsook

vaststellen of er een voldoende verband bestaat met een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade, zonder evenwel deze elementen ten gronde te onderzoeken.

De eerste asielaanvraag werd door zowel de Commissaris-generaal als de Raad compleet ongeloofwaardig beschouwd. Waar verzoekster in het middel alsnog deze motieven tracht te weerleggen, gaat zij voorbij aan het gezag van gewijsde van het arrest nr. 72.820 van de Raad en lijkt zij de tweede asielprocedure te beschouwen als een beroep tegen de eerste asielprocedure, hetgeen niet zo is.

Gelet op deze eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid, motiveert de bestreden beslissing dat ook de nieuwe asielaanvraag weinig geloofwaardig is. Het is in dit licht dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gesolliciteerde brieven (het gesolliciteerde karakter wordt door verzoekster niet betwist) als weinig bewijskrachtig worden beschouwd.

Het feit dat verzoekster het met deze beoordeling niet eens is, doet geen afbreuk aan de wettigheid van het motief volgens hetwelk op vraag van verzoekster opgestelde brieven niet van aard zijn de eerder grondig vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (...).”

3.5. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “ernstige aanwijzing”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* dat de door verzoekster ter ondersteuning van haar

tweede asielaanvraag neergelegde brief van T.E. en een brief van G.A.A., een gesolliciteerd karakter hebben en de bewijswaarde ervan gering is, kan niet als strijdig met artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet noch als kennelijk onredelijk worden beschouwd aangezien verzoekster blijkens het administratief dossier verklaard heeft dat ze afkomstig zijn van haar voorgehouden neven, die derhalve familieleden zijn van verzoekster en om het even wat kunnen verklaren ten behoeve van verzoekster. Deze brieven werden niet ondersteund door enig ander element. Verzoekster maakte weliswaar nog andere stukken over ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag, maar dezen hebben geen uitstaans met haar asielmotieven. Verzoekster maakte namelijk nog haar originele identiteitskaart over en stukken aangaande haar medische toestand waarbij voor wat betreft het eerstgenoemde document in de bestreden beslissing gesteld wordt dat haar identiteit en nationaliteit nooit betwist werden door de Belgische asielinstanties en voor wat betreft het laatst genoemde document geoordeeld wordt dat het niet toekomt aan de asieldirectie om zich daarover uit te spreken. Verzoekster betwist voormelde beoordelingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet en deze blijven derhalve overeind.

3.7. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de betrokken brieven een gesolliciteerd karakter hebben, is een voldoende schragend motief voor de conclusie van de gemachtigde van de staatssecretaris dat ze niet als een nieuw element kunnen aanvaard worden in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Voor zover verzoekster aangeeft niet te begrijpen wat verwerende partij bedoelt met een gesolliciteerd stuk, dient de Raad op te merken dat verzoekster niet onwetend kan zijn van de inhoud van de door haar afgelegde verklaringen ter ondersteuning van de door haar neergelegde brieven, namelijk dat ze afkomstig zijn van familieleden. Verzoekster kan verondersteld worden te weten dat familieleden kunnen ingeschakeld worden om verklaringen af te leggen ten behoeve van andere familieleden. Motieven die evident zijn dienen niet vermeld te worden. De kritiek van verzoekster op de beoordeling in de bestreden beslissing met betrekking tot voorgelegde brieven waarvan verzoekster blijkens het administratief dossier verklaard heeft dat ze *“bevestigen van wat betrokkene en haar nicht hebben moeten doorstaan in Tsjaad”*, namelijk dat *“bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen van betrokkene; deze vaststelling tevens de geloofwaardigheid, voor wat betreft de huidige asielaanvraag van betrokkene, ondermijnt”* betreft een overtollig motief in de bestreden beslissing. Kritiek hierop kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan.

3.8. Waar verzoekster eraan tilt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet ingegaan is op de inhoud van de stukken dient de Raad eraan te herinneren dat de verwerende partij in het licht van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet de bevoegdheid heeft om de aangebrachte stukken aan een doorgedreven onderzoek ten gronde te onderwerpen.

3.9. Voor zover verzoekster nog lijkt aan te geven dat verwerende partij niet is nagegaan of de aangebrachte elementen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, dient de Raad op te merken dat verwerende partij vermag zich te beperken tot het nagaan van de relevantie van de aangebrachte elementen. Te dezen kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.5. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist geen exhaustief onderzoek naar de hierin vernoemde punten.

3.10. Volledigheidshalve voor zover verzoekster in de inleiding van haar verzoekschrift opwerpt dat de bestreden beslissing verwijst naar een begeleidende brief van de advocaat van verzoekster doch er verder niet op ingaat, dient de Raad op te werpen dat verzoekster zelf er evenmin verder op ingaat en nalaat uiteen te zetten dat de brief nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bevatte. Er wordt derhalve geen motiveringsgebrek i.v.m. voormelde brief aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.11. In een tweede middel beroept verzoekster zich op: *“schending van art. 8 EVRM en van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in art. 62 Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster is de tante van Y. T. (...) en heeft Y. (...), vanaf jonge leeftijd, als haar eigen kind opgevoed (zie hoger).

Deze familieband is doorheen de eerste asielprocedure en thans ook in de huidige procedure altijd duidelijk geweest, nooit betwist geworden en door de asielinstanties (inclusief de instanties belast met opvang van asielzoekers) altijd geëerbiedigd geweest.

Verzoekster verklaarde tijdens het verhoor op het CGVS dat zij geen contact meer heeft met andere familieleden in Tsjaad en dat zij deze familieleden reeds kort na de aanval op N'Djamena in 2008 en vervolgens tijdens haar gevangenschap, uit het oog is verloren. Het ontbreekt verzoekster aan middelen om verloren familieleden terug op te zoeken. Het CGVS noch de RvV hebben deze verklaringen in twijfel getrokken.

Op 13/2/2012 stelt de raadsman van verzoekster verweerster op de hoogte van het feit dat verzoekster en haar nichtje Y. (...), doordat aan deze laatste het bijzonder statuut van niet-begeleide minderjarige heeft gekregen, dreigen van elkaar gescheiden te worden.

Verzoekster mocht er derhalve van uitgaan dat verweerster op de hoogte was van het gezinsleven van verzoekster met Y. T. (...), en toch meent verweerster geen enkele motivering te moeten opnemen, in de bestreden beslissing, aangaande de gezinssituatie en de gevolgen van een verwijdering van het grondgebied voor het door art. 8 EVRM beschermde recht op een gezinsleven.

Deze motiveringsplicht dringt zich in een dergelijke situatie wel degelijk op, zeker wanneer ten aanzien van verschillende leden van een gezin, wat de beslissing tot uitwijzing betreft, afzonderlijk wordt beslist en aldus een inbreuk op het bestaande gezinsleven waarschijnlijk wordt (zie RvV 31 augustus 2009, nr. 30.869).

A fortiori dringt zich hier een strenge motiveringsplicht op, ook aangaande art. 8 EVRM, wanneer de raadsman van verzoekster verweerster uitdrukkelijk heeft gewaarschuwd over het risico op schending van het gezinsleven.

“De verwerende partij, die een bevel om het grondgebied te verlaten treft op grond van art. 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dient in het licht van artikel 8 van het EVRM te motiveren waarom beslist werd tot afgifte van het bevel, ondanks het eerder aangevoerde bestaan van de gezinscel waarvan zij niet kan voorhouden onwetend te zijn.” (RvV 8 juli 2010, nr. 40.048).

De motiveringsplicht, in samenhang met art. 8 EVRM is derhalve geschonden. Het middel is ernstig.”

3.12. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dienaangaande het volgende:

“In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster stelt dat in het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat verzoekster een feitelijk gezin vormt met haar minderjarige nicht Y. T. (...).

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich inschreef als alleenstaande zonder kinderen. Naar aanleiding van de eerste asielaanvraag verklaarde verzoekster weliswaar dat zij haar nicht had geadopteerd, maar zij had hier geen bewijzen van. Vandaar werden reeds n.a.v. de eerste asielprocedure de aanvragen afzonderlijk behandeld. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, hebben de Commissaris-generaal en de Raad de asielaanvragen onafhankelijk van elkaar onderzocht.

Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk een gezin vormt met haar nicht.

Voorts merkt de verwerende partij op dat in de onderhavige zaak enkel de beslissing ten aanzien van verzoekster in het geding is. Noch verzoekster noch haar nicht blijken thans over enig verblijfsrecht in België beschikken. Aldus heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat het beweerde gezin uit elkaar wordt gehaald. Er is geen schending van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.13. De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

3.14. Daargelaten de vraag of er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen verzoekster en Y.T. omdat verzoekster haar vanaf jonge leeftijd als haar eigen kind heeft opgevoed en of verzoekster dit voorgehouden gezinsleven voldoende concretiseert, dient de Raad op te merken dat er ook ten opzichte van Y.T. een beslissing tot niet in overwegingname van de tweede asielaanvraag werd getroffen, dat blijkt uit het in punt 2.2. geciteerde arrest van de Raad gepaard ging met een verwijderingsmaatregel (bevel tot terugbrenging). Zowel verzoekster als Y.T. verblijven derhalve op illegale wijze in het Rijk. Niets verhindert verzoekster om samen met Y.T. het land te verlaten en zich samen met haar naar Tsjaad te begeven. Uit niets blijkt dat er ernstige hinderpalen zouden bestaan om dit vermeend gezinsleven aldaar verder te zetten, minstens toont verzoekster dit niet aan. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoeksters verwachting gebaseerd is dat de bestreden beslissing een motivering bevat *“aangaande de gezinssituatie en de gevolgen van een verwijdering van het grondgebied voor het door art. 8 EVRM beschermde recht op gezinsleven”*. Het gegeven dat een raadsman een brief aan de verwerende partij richtte waarin hij wees op het vermeend gezinsleven tussen verzoekster en Y.T. doet geen afbreuk aan voormelde elementen en kan op zich geen aanleiding geven tot een zwaardere motiveringsplicht van verwerende partij in het licht van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden heeft aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. EKKA